

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200141
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200141.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., zast. JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach, Floriánska č. 19, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, Bratislava, predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát Košice, Kuzmányho č. 8, Košice, vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-231/2011 zo dňa 20. januára 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/16/2012-33 zo dňa 9. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/16/2012-33 zo dňa 9. januára 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnymi orgánmi

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu Košice - okolie č. ORPZ-KS-ODI2-P-872/2011 zo dňa 8. decembra 2011 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZoP) na tom skutkovom základe, že dňa 24. októbra 2011 o 9.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Fiat Scudo EČV: S. s nákladným prívesom značky Vezeko Jumbo kategórie 02 EČV: P. s prevádzkovou hmotnosťou 845 kg a najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou 3500 kg na ceste D1 v úseku Beharovce - Fričovce, východný portál tunela Branisko, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou diaľničného oddelenia PZ Branisko KDI Prešov.

Kontrolou bolo zistené, že žalobca nebol držiteľom vodičského oprávnenia skupiny BE, čím mal porušiť ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. p/ ZCP, za čo mu bola

uložená pokuta vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov.

Krajský dopravný inšpektorát Košice rozhodnutím č. KRPZ-KE-KDI2-P-231/2011 zo dňa 20. januára 2012 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozsudku zrušil rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu i žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný síce dňa 26. júna 2012 vyhotovil opravu chýb v písaní a zrejmych nesprávností v rozhodnutí tak, že text „... kontrolou bolo zistené, že V. W. nie je držiteľom vodičského oprávnenia skupiny BE“ nahradil textom, že „... kontrolou bolo zistené, že V. W. nie je držiteľom vodičského oprávnenia skupiny B+E“. Podľa názoru krajského súdu hoci došlo k vykonaniu opravy chyby vo výroku napadnutého rozhodnutia, uvedené ešte neznamená, že došlo aj k legalizácii vydaného rozhodnutia, pokiaľ ide o skutkové zistenia napádané právnou argumentáciou žalobcu v podanej žalobe. Napriek tomu, že žalobca v priestupkovom konaní uznal svoj priestupok, rozhodnutie správneho orgánu považoval za nedostatočne odôvodnené.

Krajský súd argumentoval, že rozhodnutie správneho orgánu plní dve funkcie - prvá sa týka presvedčivosti o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, druhá je kontrolná funkcia a to predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie prípadne preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatneniu opravných prostriedkov.

Ďalej uviedol, že právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť logický vzťah. Právne posúdenie veci musí obsahovať konkrétny odkaz na príslušný právny predpis, z ktorého správny orgán vo výrokovej časti rozhodnutia vychádzal, a z ktorého vyvodzuje svoje právne posúdenie. Je pritom žiadúce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade síce správny orgán uviedol právnu kvalifikáciu vo výroku prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia (§ 4 ods. 2 písm. a/, § 137 ods. 2 písm. p/ ZCP, čím sa stal žalobca priestupcom podľa § 22 ods. 1 písm. c/ ZoP), avšak v ďalšom logicky a vo vzájomnej súvislosti neodôvodnil svoje rozhodnutie, teda aké vodičské oprávnenie mal žalobca mať a v čase kontroly nemal a nakoniec aj nesprávne citoval príslušné vodičské oprávnenie, ktoré bolo predmetom opravy napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ žalobca nemal príslušné vodičské oprávnenie, správny orgán sa mal predovšetkým zaoberať piatou časťou prvej hlavy, prvý oddiel ZCP v platnom znení ku dňu spáchania priestupku, najmä ustanoveniami § 73 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého vodičské oprávnenie je právo osoby viesť motorové vozidlo určitej skupiny, ďalej ustanovením § 74 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého motorové vozidlo určitej skupiny smie viesť len osoba, ktorá je držiteľom vodičského oprávnenia príslušnej skupiny.

V rozhodnutiach správnych orgánov bolo potrebné podrobne sa zaoberať vodičským oprávnením žalobcu, aké mal v čase kontroly a aké by mal mať, aby splnil zákonnú podmienku viesť motorové vozidlo tej jazdnej súpravy, ktorú mal v čase kontroly k dispozícii. V čase kontroly policajnému orgánu bolo zrejmé, že žalobca nebol držiteľom vodičského oprávnenia skupiny B+E, avšak v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nebolo odôvodnené, ako dospel k uvedenej úvahe v zmysle § 75 zákona č. 8/2009 Z.z.

Krajský súd dal preto za pravdu žalobcovi, že správny orgán musí odôvodniť v rozhodnutí právnu skutočnosť, či najväčšia prípustná hmotnosť jazdnej súpravy zložená z ťažného vozidla skupiny B a prípojného vozidla nepresiahla 3500 kg a či najväčšia prípustná celková hmotnosť prípojného vozidla nepresiahla prevádzkovú hmotnosť ťažného vozidla.

Dodal, že krajský súd pri preskúmaní uvedeného rozhodnutia nemohol zistiť, čo mal žalobca uvedený v osvedčení a preto nemohol ani porovnať hmotnosti, ktoré uvádzal žalobca v žalobe, alebo ktoré uvádzal žalovaný vo vyjadrení k žalobe po vydaní napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, pretože tieto rozhodnutia boli nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a domáhal sa jeho zmeny a zamietnutia žaloby.

Trval na tom, že pri rozhodovaní vychádzali správne orgány z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, postupovali v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy a zabezpečili presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Vyjadril názor, že v rozhodnutí sa vysporiadal s každou odvolacou námietkou žalobcu. Správny orgán na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré boli v súlade s právnymi predpismi. Konštatoval, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. marca 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31. decembra 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým tento zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a vrátil mu vec na ďalšie konanie pre nedostatok dôvodov a jeho nezrozumiteľnosť (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd sa vo svojom rozsudku zaoberal žalobnými dôvodmi, podľa ktorých v čase spáchania

skutku sa podľa § 75 ZCP na účely udeľovania vodičských oprávnení motorové vozidlá členili na skupiny A, AM, B, B+E, C, C+E, D, D+E a T a podskupiny A1, B1, C1, C1+E, D1 a D1+E. Žalovaný však v rozhodnutí uviedol, že kontrolou bolo zistené, že žalobca nebol držiteľom vodičského oprávnenia skupiny BE. Odhliadnúc od skutočnosti, že oprávnenie skupiny BE zákon nepoznal, mal správny orgán odôvodniť, prečo by mal byť žalobca držiteľom vodičského oprávnenia skupiny BE, o ktorý bez akýchkoľvek pochybností jasné a zrejmé, akým spôsobom, konaním, či nekonaním k priestupku predpis sa oprel a akými úvahami dospel k takémuto záveru. Správny orgán taktiež nesprávne použil predpis, pretože ustanovenia o oprávnení skupiny BE mali byť účinné až od 19. januára 2013, teda nedošlo k zdôvodneniu, prečo by mal byť žalobca držiteľom vodičského oprávnenia skupiny BE.

Podľa § 75 ods. 6 písm. b/ ZCP (účinného v čase spáchania skutku) do skupiny motorových vozidiel B patria aj jazdné súpravy zložené z ťažného vozidla skupiny B a prípojného vozidla, ak najväčšia prípustná hmotnosť jazdnej súpravy nepresahuje 3500 kg a najväčšia príslušná celková hmotnosť prípojného vozidla nepresahuje prevádzkovú hmotnosť ťažného vozidla.

V zmysle § 75 ods. 7 ZCP do skupiny motorových vozidiel B+E patria jazdné súpravy zložené z motorového vozidla skupiny - B a prípojného vozidla, ak nejde o jazdnú súpravu podľa odseku 6 písm. b/.

V zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie. V zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa, správne orgány vo svojich rozhodnutiach nijako nezdôvodnili, v čom bol pri tvrdenom spáchaní priestupku žalobcom rozpor so ZCP, preto takéto rozhodnutia nemožno považovať za súladné so zákonom; ich odôvodnenie bolo nepostačujúce.

Správne orgány síce v rozhodnutí uviedli, že žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. p/ ZCP, avšak z odôvodnenia ani jedného z rozhodnutí nemožno vyvodiť naplnenie skutkovej podstaty priestupku kladeného za vinu žalobcovi. Správne orgány v rozhodnutiach najprv nesprávne uviedli označenie skupiny vozidiel BE, ktoré bolo až dodatočne opravené a vôbec sa nezaoberali vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Z odôvodnenia nebolo zrejmé, vodičský preukaz, na riadenie akých vozidiel žalobca v čase spáchania tvrdeného skutku mal, ani to, aké oprávnenie vzhľadom na druh a typ vozidla mať mal. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ má mať rozhodnutie o uznaní priestupcu vinným a o uložení sankcie nielen represívny, ale aj nápravný charakter, musí byť z neho bez akýchkoľvek pochybností jasné a zrejmé, akým spôsobom, konaním či nekonaním k priestupku došlo a konkrétne, čím bola naplnená skutková podstata priestupku.

Súd prvého stupňa dal za pravdu žalobcovi, že vzhľadom na priestupok, ktorý bol kvalifikovaný v napadnutom rozhodnutí, bolo potrebné, aby sa správne orgány vysporiadali s otázkou

a/ či najväčšia prípustná hmotnosť jazdnej súpravy zložená z ťažného vozidla skupiny B a prípojného vozidla nepresiahla 3500 kg a

b/ najväčšia prípustná celková hmotnosť prípojného vozidla nepresiahla prevádzkovú hmotnosť ťažného vozidla.

Z osvedčenia o evidencii ťažného vozidla vyplynulo, že celková hmotnosť ťažného vozidla bola 2300 kg a prevádzková hmotnosť prípojného vozidla bola 845 kg. Celková hmotnosť jazdnej súpravy teda neprekročila 3500 kg.

Správne orgány sa však vo svojich rozhodnutiach vôbec touto skutočnosťou nezaoberali. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo jednoznačne potrebné konkretizovať, prečo mal mať žalobca oprávnenie na skupinu B+E a prečo vzhľadom na § 75 ods. 6 písm. b/ ZCP žalobcovi nepostačovalo oprávnenie na skupinu B.

Uvedený záver krajského súdu o nedostatočnom odôvodnení a nezrozumiteľnosti správnych rozhodnutí, s ktorým sa stotožňuje aj súd odvolací, nemôžu spochybniť ani odvolacie dôvody žalovaného, pretože žalovaný v odvolaní len vyjadril svoje presvedčenie o správnosti svojho rozhodnutia a o zákonnosti

použitých dôkazných prostriedkov.

K samotným zrušovacím dôvodom však neuviedol nič konkrétne.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému sudu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne mu názoru o nedostatku dôvodov a nezrozumiteľnosti správnych rozhodnutí oboch stupňov, pričom svoj právny záver aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Odvolacie námietky žalovaného neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, ale zo súdneho spisu nevyplýva, že by si náhradu trov odvolacieho konania uplatnil, preto mu nepriznal náhradu trov konania, a žalovanému ich nepriznal z dôvodu, že vo veci nemal úspech a navyše aj v prípade úspechu mu zákon v prejednávanej veci na náhradu trov konania nepriznáva nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.